

han anfører, at de „har nemlig stærke mænd og arbejde nok“, er ikke fyldestgørende. Hovedvægten maa lægges paa det, at netop deres Arbejde giver dem en vis økonomisk Selvstændighed. Deres Arbejde med Hønseshold og Havebrug skaffer dem rede Penge mellem Hænder, og det er en almindelig Regel, at de selv har fri Raadighed over disse Penge. Deri ligger en stor Tilfredsstillelse, der kan ranke Ryggen og give Lyst til alt det slidsomme Arbejde, der nu engang følger med, naar man er Kone paa Landet. For disse Kvinder er det brændende Punkt i Ægteskabsloven Reglen om Samraadighed ved Salg af Gaarden, det Sted, hvor de lægger deres Arbejde og Kræfter, og der er vist ikke mange Landbokvinder, af hvilken Partifarve de saa end er, der ikke ønsker denne Regel gjort til Lov.

Men de „tilfredse Hustruer“ ønsker ingen Ændring i Loven! Er dette nu saa ganske givet? Og hvad véd Mænd egentlig om Hustruers Tilfredshed? Mange Mænd er i dette Spørgsmaal

elskeligt naive; naar de blot selv er tilfredse, og Hustruerne har tilstrækkelig megen „Fordringsløshed“ til at tie stille, saa tror de den hellige Grav vel forvaret. Hvad vilde en saadan Ægtemand vel sige, hvis han engang f. Eks. kunde høre sin Hustrus lille Monolog over for en gammel slidt Kaabe, den Dag da Manden glad hjemfører et sjældent Frimærke til sin Samling, der er tilvejebragt ved Sparepenge, som han ene og alene har kunnet lægge op ved sin Hustrus dygtige Økonomi? Med den største Sindsro vilde Forkæmperne for en ny Ægteskabslov have set ikke blot et Par, men et helt Regiment af de „tilfredse“ Hustruer rykke ind i Familieretskommissionen i den sikre Forvisning, at de dér vilde have givet mangt et nyttigt Indblik i den „tilfredse“ Hustrus Anskuelser, i Kraft af det gamle Ord, at den véd bedst, hvor Skoen trykker, som har den paa!

Edv. Lehmann kalder Kvinderne „det køn, som sagen væsentlig angaar“. Men naar man dog indrømmer det, og det vil vel de fleste gøre,

saa maa man ogsaa i denne Sag lægge Vægt paa, hvad Kvinderne mener derom, ikke konservative eller Venstrekvinder, radikale eller Socialister, nej, Kvinder af alle Partier, saaledes som de staar bag ved Dansk Kvindesamfunds mangeaarige Arbejde for at skaffe Hustruen den Retsstilling, hun bør have. Dette Lovforslag er ikke et specielt radikalt Lovforslag, paa sin Vis er det jo ret tilfældigt, at det bliver en radikal Regering, der kommer til at fremlægge et Forslag, der er Resultatet af mange Aars Kommissionsarbejde. Dansk Kvindesamfund vil ialfald protestere imod, at det opfattes saaledes; naar undtages et enkelt Punkt, der ganske vist under Rigsdagsdebatten kom til at tiltvinge sig en væsentlig Del af Interessen, er Lovforslaget i alle Hovedtræk en Gengivelse af det Udkast, der er uarbejdet af Kommissionen som Resultatet af dennes radikale og konservative Medlemmers mangeaarige Overvejelser.

A. H. B.

TIL EFTERTANKE

I en Forsideartikel — som lidt misvisende bærer Overskriften: *Statshjælp til Forsørgere*, skønt den omhandler baade Statshjælp og kommunal Hjælp til Forsørgere — har Redaktionen ogsaa beskæftiget sig med det Forslag, jeg — helt uden for D. K.s Forsørgerrådvalg — har fremsat. Jeg har andetsteds taget en Diskussion op om *Kombination af Skattelettelser og Forsørgertilskud* og henviser dem, som ønsker at prøve mit Forslag nærmere, til at læse »Tidens Kvinder« Nr. 12. Her skal jeg blot tillade mig at anholde følgende Passus i Redaktionen's Bevisførelse for, at den af mig foreslaaede Forsørgerskat er umulig: »(man tænke blot paa den stakkels enligstillede med 3000 Kr. i Indtægt og 1040 i Forsørgerskat!)«

Jeg gætter paa, at samme Artikel ikke har været forelagt Redaktionsudvalget; jeg kender i hvert Fald én i dette Udvalg, som ikke vilde have ladet den passere uden nogle kratfige Strøg af den blaa Blyant hist og her og især over de 1040 Kr.s *Forsørgerskat*. Men da intet Spor af den blaa findes, vil jeg af Hensyn til de Læsere, som mulig kunde lade sig vildlede af *Bevisførelsen*, et Øjeblik paatage mig den Censur, jeg ellers er en Modstander af.

At lægge 50 pCt. til den enligstillede skattepligtige Indtægt, som af mig foreslaaet, er det samme som at forhøje den med en Trediedel. Derved bliver ogsaa den Forsørgerskat, som paalignes ekstra, saa stor som en Trediedel af den normale Skat. Heraf følger, at hvis Redaktionen virkelig har Ret i, hvad

den med Udraabstegn forkynnder, at den enligstillede med 3000 Kr. i Indtægt i en Kommune med Ligningsprocent 20 kommer til at betale 1040 (skal nøjagtig være 1038) Kr. i Forsørgerskat, saa vilde hans samlede Skat blive tre Gange saa stor, nemlig 3114 Kr. — I Sandhed, Redaktionen har Lov til at udbryde: Stakkels enligstillede!

Men Forholdet er altsaa, at den enligstillede i dette givne Tilfælde kommer til at betale 692 Kr. i normal Skat og 346 Kr. i Forsørgerskat. Det vil sige, han faar, naar han har betalt begge disse Skatter — tilsammen 1038 Kr. — 1962 Kr. tilbage til sit personlige Underhold. Sammenhold nu hermed, at Familieforsørgeren med 4 Børn paa samme Indtægt og i samme Kommune efter at have betalt sin Skat med 400 Kr.s Fradrag beholder tilbage til 6 Personers Underhold: 2800 Kr. — Mon her ikke er mere Grund til at udbryde: Stakkels Familieforsørger!

Gyrithe Lemche.

Til ovenstaaende skal vi blot for Red.s Vedkommende bemærke, at vi naturligvis er Fru Lemche taknemmelige for den givne Anvisning paa, hvad Overskriften for vor Artikel efter Fru L.s Mening burde have været; men vi er ikke enige med Fruen. Man kan nu engang ikke altid faa alt det ind i Overskriften, som staar i selve Artiklen, og vi indser ikke, at denne Overskrift kan give Anledning til nogen som helst Misforstaaelse.

Vi mener forøvrigt ogsaa, at der skal god Vilje til for at misforstaa vort Udtryk „Forsørgerskat“, der udtrykkelig